

LOGAN

SORAYA NAOMI

LOGAN

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Logan

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *For Logan*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Storm Tekstredactie

Eerste uitgave maart 2020

ISBN 9789492585523

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

ROSALIA

*W*ergeef me vader, want ik heb gezondigd,' biecht ik in het smalle hokje. Ik sluit mijn ogen, waardoor er twee tranen van spijt over mijn wangen rollen.

Soms nemen we risico's en loopt het niet zoals verwacht, maar het is beter om spijt te hebben van iets wat je *wel* hebt gedaan dan spijt te hebben van iets wat je *niet* hebt gedaan. Leven met *wat had kunnen zijn* is veel erger.

'Je hebt niet gezondigd,' klinkt een bekende, diepe stem.

Mijn blik schiet net op tijd naar het houten rooster om Logan uit het hokje te zien stappen. Hij rukt mijn deur open en ik word geconfronteerd met twee stormachtige, saffierblauwe ogen - de kleur van een wolkeloze lucht - die me gedurende heel wat nachten in mijn dromen hebben achtervolgd. Hij zet een stap naar voren, maar ik duw hem met allebei mijn handen op zijn harde borst de biechtstoel uit.

'Waar heb jij gezeten?' wil ik weten terwijl ik boos mijn tranen wegveeg.

Als mijn zicht opklaart, sta ik er versteld van hoezeer hij me herinnert aan de man waar ik verliefd op werd. Zijn donkerblauwe overhemd is in zijn broek gestoken, waardoor

zijn gespierde torso duidelijk zichtbaar is. Dit is echter de man die zowel mijn Hemel als mijn Hel is. Momenteel mijn Hel, maar de tijd die we samen in de Hemel leefden, is niet makkelijk te vergeten.

Gedurende een lang moment bestudeert hij me, alsof ik een hersenspinsel van zijn verbeelding ben. Dan haalt hij zijn vingers door zijn donkerblonde haren, waardoor hij er een warboel van maakt en er veel aantrekkelijker uitziet dan goed voor hem is.

‘Rosa,’ zegt hij op gekwelde toon. Hij steekt zijn arm naar me uit, legt zijn hand op mijn achterhoofd en haalt zijn vingers door mijn lange, zwarte haren.

Zijn sandelhoutgeur dringt mijn neusvleugels binnen en brengt herinneringen bij me naar boven die beter in een ver, stoffig hoekje van mijn hersenen verscholen zouden kunnen blijven. Hij brengt zijn voorhoofd naar het mijne en ik grijp zijn overhemd vast als de passie die hij in me teweegbrengt nog steeds verwoed door mijn aderen suist. Terwijl we elkaar aanstaren, strijkt zijn duim over het kuiltje in mijn wang.

‘Ik zou je moeten haten,’ mompel ik verward.

‘Nee. Ik ben gekomen om het je uit te leggen.’

‘Wat uit te leggen? Je hebt mijn hart gebroken en bent er vandoor gegaan. Alles is kapotgemaakt!’

‘Ik moest gaan om de dingen in orde te maken en ervoor te zorgen dat ik daarbij ondertussen niet werd vermoord, Rosa,’ snauwt hij. Toch voegt hij er, op mildere toon, aan toe: ‘Maar ik moest weten of jij je wel redt.’

We staan recht tegenover elkaar en als hij mijn gezicht opricht, herken ik de vlam van liefde in zijn donkere ogen. Zoals gebruikelijk raken we de controle kwijt zodra zijn mond op de mijne landt. Logans lippen dwingen de mijne uiteen, verleiden me hongerig zijn meesterlijke kus in. Hij domineert mijn emoties met de hitte van zijn aanraking.

Terwijl er een grote hand op mijn billen rust, ligt zijn

andere hand op mijn hoofd en geheel uit eigen beweging glijden mijn armen om zijn nek. Onze tanden klappen tegen elkaar en onze tongen dansen op een plagende manier om elkaar heen, heroveren wanhopig een liefde die anderen hebben geprobeerd te doven.

Grommend tilt hij me moeiteloos in zijn armen. Mijn jadekleurige knielange jurk kruipt tot aan mijn heupen omhoog als ik mijn benen om hem heen sla voordat hij me naar het verhoogde altaar van de kerk draagt. We worden omringd door godsdienstige beelden en brandende kaarsen als ik op het met tapijt bedekte, twee-treden hoge trapje wordt geschoven en we tegen elkaar aan schuren.

Logan knabbelt zich een weg langs mijn hals omhoog terwijl ik opkijk naar de geschilderde engelen op het plafond van de koepel. Dan neemt hij mijn lippen tussen zijn tanden en bijt in het hoekje van mijn mond.

‘Ik moet je nemen,’ kreunt hij met hese stem en hij drukt zijn keiharde stijve tegen me aan.

Allebei ademen we zwaar en we verliezen uit het oog waar we zijn – de Parish of the Blessed, midden op de dag en met mensen die zich in de sacristie bevinden.

Dit is wat hij met me heeft gedaan. Zelfs na alles wat er is gebeurd, ben ik niet in staat hem te weerstaan. Ik heb er al een keer eerder voor gekozen me met hem in een wereld van sensuele ontwaking te storten en nu kies ik daar wederom voor.

We zijn altijd roekeloos geweest. We hebben een familie uiteengedreven. En nu komen we in de verleiding om het in de kerk te doen, waar over minder dan vierentwintig uur de bruiloft plaatsvindt.

HOOFDSTUK 1

ROSALIA

Het gedreun van de drum vervaagt naar de achtergrond als mijn oudere halfzus, Cam, en ik haar onberispelijk geklede - en woedende - vriend Adriano volgen in deze stampvolle bar in het hartje van de Loop in Chicago.

'Breng Rosalia naar huis,' draagt Adriano Wade op, die met een beeldschone vrouw in een zitje zit.

Ik heb geen escorte nodig. Ik ben eenentwintig jaar en geen puber meer. Ik knipoog echter naar Cam terwijl Adriano haar de bar uit sleurt. Ze weet hem wel te kalmeren. Hij reageert altijd zwaar overdreven als het op Cam aankomt, maar ik weet dat hij het goed bedoelt - eigenlijk is het heel aandoenlijk.

Helaas blijf ik nu achter met de frustrerend knappe Richard Wade. Zijn saffierblauwe ogen zijn strak op mij gericht - ogen die omrand zijn met een donker randje rond zijn irissen en donkerblonde, bijna bruine, spikkeltjes die perfect bij zijn haarkleur passen. Het is onmogelijk om zijn blik te negeren wanneer die op je is gericht. Hij heeft een onmiskenbare aantrekkingskracht; een hoekige kaak en een

brede, zelfverzekerde mond. Het is maar al te duidelijk dat hij er niet blij mee is dat hij me naar huis moet brengen, aangezien hij niet reageert, niets zegt, zelfs geen knikje geeft. Hij wendt eenvoudigweg zijn blik af en praat met zijn vriendin.

Ze mompelt iets in zijn oor en hij schenkt haar een duivelse grijns. Er is altijd een ondeugend randje aan de manier waarop hij omgaat met de vrouwen om hem heen, alsof hij geamuseerd raakt door degenen die denken dat ze hem wel kunnen veranderen. Het is dat zondige, speelse gedrag van hem dat hem tot een onbereikbare vrijgezel maakt en het lijkt alsof iedere vrouw die hij ontmoet, hem wil naaien. Eerlijk gezegd is het doodvermoeiend.

Aangezien hij me zo afwimpelt, negeer ik hem ook simpelweg. Hij komt me wel halen als hij er klaar voor is om te vertrekken. Ik weet niet eens wie deze Wade gast is. Alleen dat hij de laatste tijd veel bij de familie rondhangt. De enkele keren dat ik hem heb gezien, hebben we nooit echt met elkaar gesproken. Dit is de tweede keer dat hij me heeft moeten helpen en volgens mij vindt hij me maar een lastpak.

‘Eikel,’ mompel ik zachtjes voordat ik me op mijn hakken omdraai.

‘Dat hoorde ik,’ merkt hij op.

Verbijsterd draai ik me om. Wade heeft zijn aandacht nog steeds op zijn date gericht en ik staar naar de achterkant van zijn hoofd.

‘Dat was ook de bedoeling,’ reageer ik, voordat ik met rechte rug wegloop en weiger hem het laatste woord te geven.

Toch kijk ik nog een keer over mijn schouder en grijns ik als hij zijn hoofd in mijn richting draait en me een dreigende blik toewerpt.

Ik ga gewoon van mijn avond genieten. Ik ben in staat om over de mensenmassa te kijken aangezien ik behoorlijk lang

ben - godzijdank hoef ik nooit hakken te dragen - en baan me een weg door de menigte.

Wederom kom ik Mykhail tegen, die een of andere kerel tegen de deur van de herentoiletten houdt vastgepind. Hij is de reden dat Adriano zo kwaad was; hij zag dat Cam en ik met hem probeerden te praten. Bijna vier maanden geleden heeft Mykhail - die een studievriend van me *was* - ecstasy in mijn drankje gestopt nadat we stiekem de seksclub van zijn vader bezochten.

'Waarom reageer je zo opgefokt?' vraagt de kerel aan Mykhail en ik overbrug de afstand tussen ons.

'Omdat Rosalia een vriendin van me was en die droeger je niet, klootzak!' schreeuwt Mykhail en dat zorgt ervoor dat ik frons. Hij laat hem hardhandig los en krijgt dan mij in het oog.

'Dus jij hebt me niet gedrogeerd?' vraag ik hem terwijl die andere kerel aftaait.

'Nee, dat heb ik niet gedaan. Maar Adriano waarschuwde me uit je buurt te blijven, dus ik heb nooit de kans gekregen het uit te leggen.'

'Dan kun je dat nu doen.'

'Ik heb niets in je drankje gedaan. Waarom zou ik een vriendin meenemen naar mijn vaders seksclub en haar daar drogeren?'

'Maar jij vertrok met een of andere blondje. En toen ik mijn drankje opdronk, was er duidelijk mee geknoeid.'

'Het spijt me. Ik ben niet met dat blondje weggegaan. Ze was een van de gastvrouwen en wilde me een boodschap van mijn vader geven, die er niet blij mee was dat ik je had meegenomen toen hij erachter kwam wie je was. Daarna ging ik naar je op zoek, maar je was al weg en reageerde niet meer op mijn berichtjes. De volgende dag werd ik door een aantal van Adriano's mannen bedreigd.'

'Ik dacht dat je me alleen had gelaten in die seksclub. Ik

moest Cam bellen om me te komen helpen. Het maakte dat ik me zo klein voelde.' Ik houd mijn duim en wijsvinger vlakbij elkaar.

Die avond heeft me steeds dwars gezeten, want de gedachte dat iemand die me na staat zoiets zou kunnen doen, doet pijn.

'Dat begrijp ik,' geeft hij toe en hij kijkt me met een ogen-schijnlijk oprechte, berouwvolle blik aan. 'Ik voel me bij mijn vader vaak ook jong en onbenullig.'

Ik leun naast hem tegen de muur om wat mensen te laten passeren. Hoewel ik geneigd ben Mykhail te geloven, zal mijn familie een vriendschap tussen ons nooit meer toestaan. 'Je weet hoe het gaat in onze families. Ze zijn uitermate beschermend, traditioneel en tolereren nauwelijks vriendschappen met buitenstaanders.'

Maar ik mis hem wel degelijk. Hij is de enige vriend die de hele waarheid over mijn familie kent. We zijn allebei onderdeel van de elite van de maffia van Chicago. Mykhails vader is de baas van de Oekraïense maffia. Adriano, de vriend van mijn zus, is de baas van de Italiaanse maffia, ook wel het Chicago Syndicate genoemd. Daar komt nog bij dat mijn vader, James, voorheen de baas was en nu een van Adriano's raadsmanen is. En mijn zus Cam is een kapitein, een zogenaamde *Capo*, in het syndicaat.

Plotseling trilt mijn mobiel in mijn zak. Ik vis hem uit mijn jeans en zie dat ik verschillende berichtjes van mijn ouders heb ontvangen.

Mam: Waar ben je, Rosalia?

Pap: Je moeder probeert je te bereiken. Neem je telefoon op, Rosalia.

Om een eindeloze discussie te vermijden, typ ik *op weg*

naar huis naar mijn vader en steek het apparaat weer in mijn zak. Mijn vader is altijd overbeschermend geweest, maar tot ik zestien was, wist ik niets over zijn connecties met de maffia en tot mijn achttiende mocht ik niet eens op stap. Ik wilde naar de campus verhuizen, maar dat mocht niet, dus gaven mijn ouders me het gastenverblijf bij het zwembad als compromis. Ze verwachten van me dat ik de brave Rosaliam ben; het meisje dat studeert, naar de kerk gaat en met een aardige Italiaanse man trouwt.

‘Onze familieleden houden er inderdaad van de zaken ingewikkelder te maken,’ zegt Mykhail met een moedeloze glimlach op zijn gezicht en hij begint wederom zijn verontschuldigen aan te bieden tot ik hem tegenhoud.

Op dat moment komt Wade onze kant op. Soepel vindt hij zijn weg, gekleed om vrouwen te verleiden in zijn geperste donkerblauwe overhemd en pantalon, afgemaakt met een paar donkerbruine schoenen en een bijpassende suède riem. Zijn mouwen zijn nonchalant tot aan zijn ellebogen opgerold, waardoor zijn gespierde onderarmen zichtbaar zijn. Hij is het soort man dat een aanlokkelijke mix van een goddeloos charisma en een dodelijke sensualiteit uitstraalt. Zelfs zijn donkerblonde haren zijn verleidelijk; bovenop een beetje in de war, maar toch nog netjes. Hij is een behoorlijk indrukwekkende verschijning.

‘Wil je soms dat je lul er door Adriano wordt afgeschoten?’ vraagt hij op droge toon aan Mykhail.

‘Ik handel dit zelf wel af. Dank je vriendelijk,’ reageer ik, geërgerd omdat hij zich niet met zijn eigen zaken bemoeit.

Geamuseerd trekt hij zijn wenkbrauwen op, al voel ik ook een duidelijk ongenoegen richting mij. ‘Dank je vriendelijk? Wimpel je me nu af?’ zegt hij terwijl hij me omhult met zijn frisse geur van sandelhout als hij een stap dichterbij zet en mijn persoonlijke ruimte binnendringt, waar ik een schurfthekel aan heb.

Daarnaast is hij een van de weinige mannen die me het gevoel geven dat ik klein ben aangezien hij langer is dan een meter tachtig.

‘Je handelt dit helemaal niet af en, wederom, moet ik je komen redden.’ Terwijl hij mijn blik gevangenhoudt, zegt hij tegen Mykhail: ‘Opdonderen.’

Mykhail vangt heel even mijn blik en ik knik, dus hij gehoorzaamt. Ik duik omlaag en wurm me om Wade heen, die zich omdraait en van achteren mijn arm beetgrijpt, me tegenhoudt en omdraait.

‘Je hoeft me niet te redden.’ Ik probeer zijn greep van me af te schudden, maar hij geeft niet toe. ‘En trouwens, jij *handelt* deze situatie ook niet af; je hebt hem simpelweg gezegd dat hij moet vertrekken. Dat had ik ook nog wel kunnen doen. Ik had gedacht dat je wel wat beters te zeggen zou hebben dan dat, gezien je constante parade van veroveringen.’

Een grijns flitst over zijn gezicht, een die een dodelijke hoeveelheid mannelijkheid bevat, en hij trekt me iets dichters naar zich toe. ‘Als ik met een vrouw ben, is mijn mond meestal druk bezig met iets anders dan met woorden.’

Geïrriteerd door zijn geamuseerde en neerbuigende houding, zeg ik met een geveinsde glimlach: ‘Ga jij maar gewoon terug naar je date.’ En terwijl ik van hem vandaan schuif, mompelt ik: ‘Vreet lekker je lul op!’

‘Nee, dank je. Ik heb net gegeten,’ reageert hij sarcastisch.

Ik moet echt leren mijn volume beter te beheersen.

‘Waar ga je naartoe, schatje?’ voegt hij eraan toe en ik kan de lach in zijn stem horen.

‘Noem me geen *schatje*,’ bijt ik hem toe zonder hem aan te kijken. Grommend van irritatie ga ik terug naar de bar. Waar ga ik eigenlijk naartoe? Hij moet me een lift geven. Als ik een taxi neem, gaan mijn ouders over de zeik. Terwijl ik mijn opties overweeg, speel ik met de met goud vergulde hanger

om mijn nek. Aangezien al mijn vrienden inmiddels zijn vertrokken, keer ik aarzelend terug naar Wade.

‘Kom op, lastpak, we gaan,’ beveelt Wade zelfvoldaan.

Ik volg hem als hij me voorgaat naar de uitgang. Zijn metallic witte cabrio staat vlak voor de deur geparkeerd. De inschuifbare hardtop is dicht aangezien de milde temperaturen van oktober op zijn eind lopen.

‘Dus, wat is er met je date gebeurd? Was ze niet goed genoeg om met de magnifieke Wade naar huis te mogen?’

Nadat hij op de afstandsbediening heeft gedrukt, houdt hij het portier voor me open. ‘Ze heette Olivia-Jen. Ik haat dubbele namen.’

Met een voet die halverwege in de lucht hangt, blijf ik als bevroren staan. ‘Dat is zo’n belachelijk willekeurig iets om te haten. Jij bent echt raar.’

‘En jij bent te direct,’ kaatst hij terug, zijn ongeduld met me nu weer duidelijk aan de oppervlakte.

Ik grijns. Normaal gesproken lijkt hij altijd zo onaangedaan.

‘Zeg jij altijd alles wat er in je hoofd opkomt?’ gaat hij verder.

‘Nou, ja, min of meer. Wat is het nut ervan om niet te zeggen wat je denkt?’ Ik laat me op de passagiersstoel zakken en kijk naar hem op. ‘Wat Olivia-Jen betreft, je kunt haar gewoon schatje noemen en net doen alsof je haar naam niet kent,’ grap ik.

Even lijkt het alsof ik hem versted heb doen staan. Voordat hij het portier sluit, bestudeert hij me met een ondoorgrondelijke blik op zijn gezicht.

Als hij instapt lach ik. ‘Dat is wat je doet, of niet? Je noemt je dates daadwerkelijk schatje, zodat je je hun namen niet hoeft te herinneren.’

Zijn stilzwijgen terwijl hij met kracht de versnelling in *drive* zet, bevestigt mijn vermoeden.

Gedurende de vijftien minuten durende rit naar Lincoln Park pakt Wade de draad van het me bekritisieren weer op. 'Blijf bij Mykhail Medlov uit de buurt, Rosa. Je moet echt nieuwe vrienden zoeken.'

Met een kreun laat ik mijn hoofd achterover tegen de leuning vallen. 'Ik heet Rosalia. Niemand noemt me *Rosa*,' zeg ik en ik vergeet helemaal dat hij tien jaar ouder is dan ik, tot hij me streng begint toe te spreken en daarbij mijn opmerking volledig negeert.

'Hoe kun je jezelf zo in gevaar brengen? Cam zal niet altijd in de buurt zijn om je te hulp te schieten.'

'Hou maar op met je gepreek. Je kent mij of mijn familie helemaal niet.'

Als het scherm van zijn mobiel vanaf het vak boven de versnelling oplicht, kijkt hij naar beneden. Ik gluur er ook naar en frons voordat hij het apparaat snel oppakt en in het zakje van zijn overhemd laat glijden. Ondanks dat heb ik het bericht van *Nana* al gelezen. *Logan, hoe laat ben je hier?*

'Heet je Logan?' flap ik eruit. 'Waarom ken ik je als Wade? Of als Richard? Heet je geen Richard Wade?'

Hij perst zijn lippen tot een dunne lijn en doet, hoe idioot het ook mag zijn, net of hij me niet heeft gehoord.

'Waar zet ik je af? Aan de voor- of aan de achterkant?' wil hij weten als hij de straat waar ik woon inrijdt.

'Aan de achterkant. Ik woon in het gastenverblijf.'

'Zo, hoe decadent,' spot hij in een poging van onderwerp te veranderen.

'Dus, *Logan*,' zeg ik.

Zijn blik schiet naar mij en dan terug naar de weg. 'Rosa, zorg ervoor dat je niet weer in de problemen komt,' reageert hij slechts.

Zonder enige aandacht aan zijn opmerking te geven ga ik lachend verder. 'Wil je niet dat mensen weten dat je eigenlijk

Logan heet?' Zijn ontwijkende gedrag zorgt er alleen maar voor dat ik meer geïntregerd raak.

'Jezus Christus, hou jij ooit je mond wel eens dicht?' bromt hij terwijl hij met zijn vingers op het stuur trommelt alsof hij op het punt staat zijn geduld met me te verliezen.

'Zelden, Logan. Ik zou hier de hele avond mee door kunnen gaan,' antwoord ik trots.

'Nee, dat kun je niet.' Hij trapt op de rem en ik vlieg naar voren. 'Je bent thuis. Uitstappen.'

'Nou, dan zullen we dit boeiende gesprek een andere keer af moeten maken.'

'Nee, dat doen we niet,' verklaart hij als mijn hand op de deurgreep ligt.

'Is het jouw gewoonte om steeds *nee* te zeggen?' zeg ik treiterend.

Hij bekijkt me even aandachtig en, zoals altijd, deins ik niet terug voor zijn kritische blik. Dan leunt hij een tikkeltje dichterbij, zijn adem streelt mijn wang. Ik slik, zijn nabijheid verwarmt me en zijn lippen krullen op, alleen zou ik niet durven zeggen of dit van ergernis of geamuseerdheid is.

'*Nee*. Welterusten, Rosa.'

Hij blijft Rosa tegen me zeggen, om me uit te dagen, dus ik betaal hem met gelijke munt terug als ik uit de auto stap. 'Welterusten, Logan.'

'Wade,' corrigeert hij me.

'Welterusten, Logan,' herhaal ik en ik gooi het portier dicht nadat ik hoor dat hij een vloek uit, wat me een triomfantelijk gevoel bezorgt, al weet ik niet goed waarom.

Het lijkt erop dat we zijn begonnen een spelletje met elkaar te spelen.

HOOFDSTUK 2

LOGAN

'*F*uck!' Ik haal mijn hand door mijn haren als ik wegrijd en in mijn binnenspiegel naar Rosa kijk.

Vaak irriteert die directheid van haar me mateloos. Geen enkele vrouw heeft het ooit voor elkaar gekregen me zo in de hoek te drijven en me mee te sleuren in van dat gekissebis zoals zij dat doet. Normaal gesproken ben ik degene die een gesprek domineert en het vloeiend in de richting stuurt die mij bevalt, maar Rosa overrompelde me door me Logan te noemen. Het is lang geleden dat iemand, met uitzondering van mijn oma, die naam gebruikte. Sinds ik op de harde manier heb geleerd dat het leven niet eerlijk is, ben ik Logan niet meer. En ik heb Rosa's vragen alleen beantwoord om ze verder te vermijden. Ik heb helemaal geen hekel aan dubbele namen. Het horen van de naam *Olivia-Jen* herinnerde me gewoon veel te veel aan mijn overleden zusje, Jenny.

Mijn mobiel piept vanwege een inkomend bericht en ik pak hem uit het borstzakje van mijn overhemd.

**Adriano: Heb jij smartphones die ik via een andere
telefoon kan bedienen?**

Ik grijns in de wetenschap dat ik heb wat hij wil. Als ik naar de onopvallende woontoren in de Loop ben gereden, parkeer ik in de garage en loop naar de entree. Op het scherm boven de deurknop laat ik mijn vinger scannen.

Met een klik gaat de deur van het slot en een geautomatiseerde stem meldt: 'Welkom, agent Wade.'

Ik duw de deur open en loop naar de lift om naar de bovenste verdieping te gaan. De deuren schuiven open in de technische ruimte van het hoofdkwartier van de CIA. Twee rijen computers staan midden in de kamer evenwijdig aan elkaar opgesteld en decoderen dag en nacht allerlei data. Twee wanden zijn compleet bedekt met planken vol met pistolen, munitie, mobiele telefoons, oortjes en een vracht aan gadgets, zoals zendertjes die onderhuids bij iemand kunnen worden geïmplementeerd.

Ik pak vijf smartphones die zijn uitgerust met *Zeus* software, wat niet beschikbaar is voor burgers. Vervolgens programmeer ik de beveiligingsinstellingen en overschrijf met gemak de fabrieksinstellingen. Op dit type mobiel kan data door een ander, niet te traceren account worden geblokkeerd. Als je iemands leven wil beheersen zonder een elektronisch spoor achter te laten, zijn deze telefoons een perfecte eerste stap.

Als CIA-agent die verantwoordelijk is voor de aanschaf en distributie van technologische gadgets heb ik ongelimiteerde toegang tot al deze apparaten, wat van pas kwam bij mijn oorspronkelijke missie: infiltreren in het syndicaat om uit te vinden hoe ze hun internationale drugshandel hebben georganiseerd en de drugs door heel Illinois verkopen zonder te worden gepakt. Die organisatie is enorm, met honderden soldaten die het dagelijkse werk uitvoeren door de daadwerkelijke drugs te verkopen, het geld te innen en de meest pure heroïne en

cocaïne van Zuid-Amerika naar Chicago, Illinois te importeren.

Ik begon met een onderzoek naar het syndicaat en kreeg toegang tot de organisatie via de vrouw van de onderbaas, Fallon. Maar zodra ze in de gaten kregen van welke apparatuur ik ze allemaal kon voorzien, was ik binnen.

Gedurende de afgelopen paar maanden heb ik een veelbelovende band met het syndicaat opgebouwd, maar ik kreeg ook in de gaten welke mogelijkheden ze boden en daarom ben ik, zonder dat de CIA daarvan op de hoogte is, overgelopen en een van de medewerkers van het syndicaat geworden. Als medewerker verdien ik meer geld, geld dat ik nodig heb om voor Nana te zorgen. Ik weet dat, uiteindelijk, alleen de rijken overleven, niet de nobelen. Dit leven heeft me slechts dood, armoede en eenzaamheid gebracht en ik heb zo fucking veel ongelijkheid gezien dat ik niet langer in gerechtigheid en de CIA geloof.

Een medewerker is echter geen officieel lid. Tot ik een formeel lid ben van het syndicaat *en* op hun reguliere loonlijst sta, kan ik niet gebruiken dat Rosalia Calderone zich bemoeit met mijn zorgvuldig geplande stappen. Ze is de eerste die mijn echte naam heeft ontdekt.

Wat gaat ze met die informatie doen?

* * *

HET DUURT NIET lang voordat ik dat meisje dat maar niet kan stoppen met praten weer zie. De volgende avond loop ik wat rond in een uitbundig versierde Club 7, de meest succesvolle nachtclub in de Loop in Chicago. De baas van het syndicaat, Adriano Montesi, is de eigenaar en er is eveneens een elitaire ondergrondse seksclub. De club wordt tevens gebruikt om hun drugsgeld te witwassen.

De grote ruimte van ruim vier meter hoog, met een overhangende eerste verdieping, is vanwege Halloween getransformeerd in een behekst kasteel, aangekleed met spinnenwebben, pompoenen, nepbloed en rubberen lichaamsdelen. Dwars door het midden steek ik de zwart met wit betegelde dansvloer over naar waar de DJ op een verhoogd podium muziek staat te draaien terwijl de bas tegen mijn trommelvliezen dreunt. Op zoek naar Adriano om hem zijn nieuwe telefoons te overhandigen, scan ik de zwarte trap die naar de eerste verdieping leidt, waar zijn kantoor zich bevindt, en grijns naar de vrouwen die ik betrap als ze mijn gladiatoroutfit bewonderen.

Als ik mijn aandacht weer op de begane grond richt, zie ik aan de glazen bar die de gehele rechterwand bestrijkt een lange vrouw met haar rug mijn kant op staan. Traag gaat mijn blik over haar hele lichaam. De zwarte jeans biedt goed zicht op een stel ongelooflijk welgevormde benen en benadrukken een ronde kont waar ik mijn tanden wel in zou willen zetten en ze is een van de weinige vrouwen die niet van die belachelijk hoge hakken draagt. Dan zie ik een bos lang, donker haar... Fuck! Het is Rosa. Ze is verkleed als vampier, maar ik herken haar bewegingen en ik verbaas mezelf met dat besef. Haar middel wordt omsloten door een rood, kanten korset en ze gooit een drankje achterover. Verdomd als ze niet de meest sexy vampier in deze hele tent is.

Voordat ik het weet, word ik haar kant op getrokken en steek ik door de mist van kunstmatige rook de dansvloer over. Rosa draait zich om en krijgt me in het oog. Ik grinnik zachtjes als haar lach vervaagt. Haar blik blijft op mijn onthulde torso en borstkas hangen, dus ik laat mijn hand rusten op het zilveren handvat van het zwaard dat aan mijn riem hangt en span mijn borstspieren aan. Haar blik schiet

naar de mijne en ik grijns terwijl ik doelbewust mijn wenkbrauw optrek.

Ze staart me aan, maar ik word afgeleid door een dunne brunette in een niemanddalletje van een verpleegstersuniform. Met open mond bekijkt ze mijn krijgerstenuë en ze spreekt me aan voordat ik de bar heb bereikt. 'Hoi, Wade.'

Ken ik jou?

'Hé, schatje,' reageer ik terwijl ik over haar schouder naar Rosa kijk, die me op een verontrustende manier in zich opneemt - alsof ze dwars door me heen kijkt.

Haar heerlijke rode lippen krullen langzaam op. *Fuck, gisteravond kwam ze erachter dat ik ze schatje noem omdat ik niet de moeite neem om me namen te herinneren.*

De vrouw blijft maar door ratelen. Toch is mijn aandacht op Rosa gericht. Ze krijgt een drankje aangeboden door Batman. Opgelucht dat ze te zeer wordt afgeleid om zich ermee te bemoeien, luister ik naar de verpleegster. Ik kan er echter niets aan doen dat ik opmerk hoe Rosa's metgezel al een tweede shotje voor haar bestelt en zich constant op haar decolleté lijkt te concentreren.

Ik wil niet beweren dat ik beter ben dan dat, maar ik hoef in iedere geval geen dronken vrouw in mijn bed. Als we eenmaal hebben geneukt, wil ik dat ze vertrekken. Punt. Geen geknuffel, geen geklets, gewoon hard neuken. Ik heb twee keer liefgehad en twee keer liefde verloren. Nadat Jenny overleed toen ze nog maar zestien was, probeerde ik wat rust te vinden door in het leger te gaan. Al het onrecht waarvan ik getuige ben geweest, heeft me echter alleen maar geleerd hoe fucking veel pijn liefde doet.

Terwijl Rosa me weer observeert, lacht ze ondeugend als die kerel iets in haar oor fluistert. Ze is flirterig, betoverend om naar te kijken.

Batman trekt haar tegen zich aan en als ze ons passeren,

zegt ze tegen de verpleegster: 'Vraag hem wat je naam is, *schatje*.'

'Wat?' brengt die verward uit.

Ik zucht en werp een boze blik op Rosa.

'Herinner jij je mij nog wel? Hoe heet ik?' wil ze dan weten.

Vastberaden haar terug te pakken, krul ik mijn vingers rond haar bovenarm als ze doorloopt en dwing haar te blijven staan. Batman krijgt een waarschuwend blik van mij om op te donderen. Hij ontvangt de boodschap luid en duidelijk en gaat er vandoor.

'O, nee, geen sprake van,' zeg ik als ik naar haar toeschuif en mijn gezicht tot vlak voor dat van haar breng, waardoor ze zich net zo ongemakkelijk met de situatie voelt als ik.

Jij begon hiermee, nu ga ik het afmaken.

Ik zie haar verfijnde keel enigszins bewegen als ze slikt - het enige teken dat ze zich afvraagt of het wel zo'n goed idee was om me uit te dagen.

Voordat ik ook maar de kans krijg om mezelf uit deze netelige toestand te bevrijden, begint de verpleegster zonder naam te pruil en duwt ons uit elkaar.

'Zeg, wij waren in gesprek!' snauwt ze en ze gaat vlak voor Rosa staan.

Ze verblijkt of verbloost niet en lijkt eerder geamuseerd door de driftbui van de vrouw. Ik daarentegen ben dat niet. Er is niets dat me harder bij een vrouw vandaan laat wegrekken dan het gebruik van het woord *wij*. Trouwens, ze zou boos op mij moeten zijn in plaats van op Rosa. Als ze veel te dicht op Rosa gaat staan, schuif ik de verpleegster kalm opzij en ga tussen hen in staan.

'Niet tegen Rosa schreeuwen. Je schopt een scène en zet jezelf voor gek. *Wij* zijn klaar. Laat ons nu met rust,' waar- schuw ik haar op lage toon.

Beledigd gehoorzaamt ze.

Rosa grijnst naar me, maar met haar ben ik evenmin blij. Desondanks is ze niet onder de indruk van mijn blik. ‘Gezellig typje,’ merkt ze droogjes op.

‘Hij leek alleen je borsten te zien,’ kaats ik terug en ik knik in Batmans richting. ‘Volgende keer kan hij misschien een keer in je ogen kijken in plaats van in je décolleté. Je verdient beter dan dat.’

Even is ze door mijn opmerking uit het veld geslagen, maar dan wordt haar lach alleen maar breder. ‘Nou, ze *waren* ook wel een beetje tentoongesteld.’ Ze kijkt naar beneden en raakt haar weelderige borsten aan om ze in een onbedoeld sexy beweging in het korset te herschikken.

Mijn pik steigert onder mijn gladiatorenkleding. Vrouwen die niet in de gaten hebben dat ze sexy zijn, zijn het meest sexy van allemaal. Voor het eerst bekijk ik Rosa eens goed en zie niet slechts Cams zusje, maar een vrouw met een zandloperfiguur, rondingen op de juiste plekken om een man te verleiden, de meest gladde olijfkleurige huid en een kuiltje in haar linkerwang - eentje die veel te aanlokkelijk is. Ook vraag ik me af hoe het zou voelen om mijn vingers door die zwarte lokken te halen, die in zijdeachtige golven tot op haar onderrug vallen. Als ze haar blik opricht, kijken haar katachtige karamelkleurige ogen, die plotseling zeer verleidelijk zijn, me vragend aan. Meteen wend ik mijn blik af en onderdruk de lichamelijke reactie.

Maar ze heeft me betrappt. ‘Heb jij het ook goed kunnen zien?’

En daar hebben we die scherpe tong die ik inmiddels van haar gewend ben. ‘Ga dan jezelf ook niet...’ ik wapper met mijn hand naar haar aanzienlijke boezem, ‘recht voor mijn neus betasten.’ Ik ben tenslotte nog altijd een warmbloedige kerel.

‘Ik *betastte* mezelf niet. Ik *herschikte* alleen...’ Ze houdt abrupt haar mond en drukt haar lippen op elkaar. ‘Laat maar,

ik stel voor dat we het niet over mijn borsten gaan hebben.' Ze draait zich half om en scant de menigte in een poging een bekend gezicht te zien, erop gebrand hier weg te kunnen.

Op de een of andere manier vind ik het leuk om haar van de wijs te brengen. Ik zet mijn elleboog op de bar zodat ik vlak naast haar kom te staan. 'Ik vind het eigenlijk wel een geweldig onderwerp. Ze zijn heel erg...'

Haar hoofd zwiept zo snel mijn kant op dat haar haren over een schouder vallen. 'Waag het niet die zin af te maken.'

Voordat ik haar nog verder kan opjutten, worden we onderbroken door de baas, Adriano, en zijn onderbaas, Luca, die bij ons komen staan. Rosa schuift opzij en creëert wat afstand tussen ons.

Luca's groene ogen nemen me achterdochtig op; ik ben niet een van zijn favoriete mensen. De eerste keer dat ik in contact kwam met het syndicaat, was via Luca's vrouw Fallon, die een vriendin van me is. Hij was niet blij toen ik hen liet weten dat ik een CIA-agent ben, hoewel ik tot dusverre altijd eerlijk ben geweest, aangezien ik nog niet helemaal in de maffia ben ingewijd en ik wil dat Luca me vertrouwt.

'Waar hadden jullie het over?' vraagt Luca als hij Rosa's gespannen voorkomen haaks tegenover mijn ontspannen houding opmerkt.

'Blij dat je het vraagt,' reageer ik veel te gretig, wat me een boze blik van Rosa oplevert.

'Niets,' verzekert ze hem en ze probeert ervandoor te gaan.

Ik haak mijn duim achter de broekband van haar jeans en stop haar beweging. Ze klemt haar kaken op elkaar en waakt ervoor niet opzij, naar mij, te kijken, zodat de twee mannen niet opmerken dat ik haar heb klemgezet. Toevallig worden ze weggeroepen voordat ze vragen kunnen stellen over ons opvallende gedrag.

Ik sleur haar een stukje achteruit en fluister in haar oor: 'Ik vergeet niet hoe je net mijn optie met de verpleegster hebt verprutst.'

Ze draait haar gezicht naar me toe en onderdrukt een lach. 'Welke optie heb ik verprutst? Je misleidde haar gewoon, probeerde te voorkomen dat je haar naam moest zeggen.'

'Dus je stond op me te letten?' merk ik gevat op.

Haar gezicht betreft. 'Geloof je zelf al die shit die je uitkraamt?'

'Zeker wel. En wat nog belangrijker is, andere vrouwen ook, dus stop ermee me steeds uit te dagen. Ik speel het spelletje niet altijd netjes, Hertogin Dracula.' Ik laat mijn duim over haar ruggengraat gaan, wat haar een huivering ontlokt.

'Als dit al netjes is, dan wil ik niet weten wat bij jou *niet netjes* is.' Met een ruk stapt ze naar voren, duidelijk van streek dat ik haar met een simpele aanraking laat trillen.

Dan moet je ook geen spelletjes met me spelen, meisje.

'En trouwens, je hebt mij nog geen enkele keer bij mijn echte naam aangesproken,' berispt ze me en ik grijns.

'Maar zoals je hebt gevraagd, noem ik je ook geen *schatje*. Je kunt niet alles hebben, *Dracula*.'

Ze werpt me een verveelde blik toe als er een andere vrouw langs me loopt en mijn blik gevangenhoudt.

'Ga je me nou vertellen dat dat er weer zo een van jou is?' gromt Rosa.

'Een van mijn wat?' veins ik onwetendheid en kijk de andere vrouw stralend aan.

'Je hebt de concentratieboog van een kleuter,' gaat Rosa verder.

Met die opmerking schuift mijn blik terug naar haar.

'Ik begin me echt af te vragen met hoeveel van de vrouwen hier jij hebt geslapen.' Dramatisch zwaait ze met haar hand in het rond.

Ik snuif. Geslapen? Ik *slaap* niet met ze. Toch zit haar verafschuwde blik me enigszins dwars.

‘Eens in de zoveel tijd zou je monogamie eens moeten uitproberen,’ geeft ze me een standje. Ze geeft me warempel daadwerkelijk een standje.

Het heeft niets van doen met monogamie, maar alles met het vermijden van persoonlijke verbintenissen. ‘Ik geloof niet in monogamie,’ lieg ik, simpelweg omdat ik het zo leuk vind haar te stangen.

‘Wat?’ Een diepe frons verschijnt op haar voorhoofd. ‘Dat is triest. Je deelt je lichaam met om het even wie en voelt er niets speciaals bij?’

‘O, het is wel degelijk speciaal.’ Ik laat de toespeling in de lucht hangen.

‘Wat? Het verspillen van je zaad?’ kaatst ze terug.

‘God, wat bent jij bot,’ zeg ik tegen haar en ga rechtop staan, wederom verbijsterd door de onvoorspelbare houding van deze vrouw.

Ze duwt haar schouder tegen de mijne en kantelt haar hoofd een tikkeltje opzij. ‘Hoezo? Voel je je er ongemakkelijk bij als ik je zaad ter sprake breng? Je was meer dan bereid het over mijn borsten te hebben. Misschien wil ik nu jouw pik wel bespreken.’

‘Jezus, fuck.’ Ik wrijf met mijn hand over mijn gezicht. Dit gesprek gaan we niet voeren.

Hoe zijn we bij het punt beland dat we het over mijn pik hebben?

In een oogwenk zijn de rollen omgedraaid en ze werpt een cynische blik op mijn kruis. ‘Misschien is die arrogantie van je ten gevolge van overcompensatie?’

Christus, deze vrouw schept er een goddeloos genoegen in mij te kwellen. Haar schattige toon is echter veel te aantrekkelijk.

Waarom sta ik hier in hemelsnaam al een kwartier met Rosa te praten?

‘Dat is mijn teken om ervandoor te gaan,’ merk ik met een grijns op.

‘Dag, Logan,’ fluistert ze, wat me eraan herinnert waarom ik om te beginnen met haar wilde praten.

Goed gespeeld, Rosa Calderone. Blijkbaar is er meer over Rosa en haar roekeloosheid te zeggen dan ik oorspronkelijk dacht.

Nu heb ik echter even wat verlichting nodig na met haar te hebben moeten dealen. Als het feest in volle gang is, valt me op dat er verdacht weinig bewakers op de overhangende eerste verdieping zijn en vervolgens zie ik een man, die geen bewaker van het syndicaat is, met een pistool in zijn hand de menigte onder hem afspeuren. Die gast is lid van de Oekraïense maffia; ik herken zijn gezicht van toen ik Rosa een paar maanden geleden uit de Oekraïense seksclub moest redden. Oekraïners die zich op Italiaans gebied begeven, kan niet veel goeds betekenen en aangezien ik degene ben die werkt aan het nieuwe beveiligingssysteem van deze club, realiseer ik me dat dit een probleem voor mij kan opleveren.

Zonder aarzelen trommel ik drie van de belangrijkste bewakers op en vanaf dat punt verloopt alles in een stroomversnelling. Op de eerste verdieping ontdek ik in Adriano’s kantoor een inval. Hij en Luca hebben een aanvaring met een aantal Oekraïners gehad, maar de vijand is zonder problemen overmeesterd. Terwijl de bewakers alle Oekraïners binnenin de club gevangennemen en het voor elkaar krijgen om te voorkomen dat het feest wordt verstoord, bevind ik me met Luca, Fallon, James, Cam en een aantal andere soldaten in Adriano’s kantoor.

Adriano werpt ons een vlijmscherpe blik toe die hij tot in de puntjes heeft geperfectioneerd. ‘Dit is ons eerste grote feest en we worden direct overmeesterd. Dat is onacceptabel! Het lijkt erop dat ik het beveiligingssysteem moet opkrikken,

alweer. Ik dacht dat ik een feilloos systeem had. Ik heb je er een fortuin voor betaald, *Wade*.'

'Je hebt ook het beste systeem dat er is. Dat was niet het probleem hier,' verdedig ik mezelf resoluut.

Luca leunt kalm achterover tegen Adriano's bureau en steekt zijn pistool achter in zijn broekband, terwijl Adriano bevelen begint uit te delen aan de leden van het syndicaat. Aangezien ik geen lid ben, houd ik me op de achtergrond.

De seksclub van Club 7 is succesvoller dan de Oekraïense seksclub en ik denk dat de Oekraïners hun concurrentie proberen uit te schakelen. Maar deze missie slaat nergens op, aangezien ze binnenkwamen en vervolgens met gemak werden overmeesterd. De vraag is, wat was hun doel?

Mijn mobiel trilt en laat het bevestigende bericht zien dat de hele club in veiligheid is gebracht.

Net op het moment dat ik iedereen daarvan op de hoogte wil brengen, vraagt Luca zich blijkbaar hetzelfde af als ik. 'Waarom zouden ze deze zelfmoordactie uitvoeren? We zien iets essentieels over het hoofd.'

'Waar zijn Rosalia en de bewaker die beneden bij ons was?' vraagt Cam ineens.

'Rosalia?' vraagt James. 'Is zij niet al lang naar huis?'

'Nee,' antwoordt Cam.

James belt zijn dochter. 'Ze neemt niet op.' Vervolgens Alessa. 'Is Rosalia bij jou?' Hij schudt zijn hoofd.

Onmiddellijk sta ik op scherp.

'Check de camerabeelden om te zien of ze ergens in het gebouw is,' adviseert Adriano James, die het beveiligingskantoor in loopt.

Een paar minuten later stormt James het kantoor binnen. 'Rosalia wordt vermist,' snauwt hij.

'Er is hier iets anders gaande,' concludeer ik, mijn blik gericht op Adriano en Luca, die instemmend knikken.

Het ziet er naar uit dat er een oorlog tussen deze twee

organisaties op het punt staat los te barsten. Als dat inderdaad het geval is, kan ik als agent van pas komen door ze van een arsenaal aan gadgets en wapens te voorzien.

Dit is mijn kans om me onmisbaar voor het syndicaat te maken.

HOOFDSTUK 3

ROSALIA

Met een schok word ik wakker, huiverend van de kou die over mijn blote schouders kruipt, aangezien ik nog steeds mijn korset draag. Mijn armen en voeten zijn vastgebonden aan de houten stoel waarop ik zit en mijn hoofd voelt zwaar als ik mijn ogen open.

Ik slaak een kreet als ik word geconfronteerd met blonde mannen die wapens in hun handen hebben. Onmiddellijk herken ik Mykhails vader, Yakiv Medlov, die me met een spottend lachje aankijkt.

‘Ze lijkt inderdaad op Camilla,’ meldt hij en er trilt een spiertje in zijn kaak. ‘Maar zij is niet degene die ik wilde!’

Dus hij had Camilla gevangen willen nemen, maar kreeg mij in plaats daarvan?

Het laatste wat ik me herinner is dat ik tot de ontdekking kwam dat Oekraïense mannen Club 7 waren binnengedrongen en iemand me van achteren bedwelmde. Nu ben ik bijgekomen in wat een boekwinkel lijkt te zijn.

‘ROSALIA CALDERONE,’ zegt Yakiv terwijl hij voor me op zijn

hurken gaat zitten en me met zijn hoofd opzij gekanteld bestudeert. 'Weet je waarom je hier bent?'

'Nee.'

Dit is de eerste keer dat ik betrokken ben geraakt bij zaken van het Chicago Syndicate. Mijn moeder stond het nooit toe, dus behalve het verkopen van drugs heb ik nooit echt geweten wat het syndicaat allemaal doet. Ik weet alleen dat me is opgedragen niemand te vertrouwen, dat ik nooit veel vrijheden had en me niet werd toegestaan om met buitenstaanders over mijn familie te praten.

Langzaam komt Yakiv overeind. 'Het zint me niets dat jij met mijn zoon omgaat en dat jouw familie de eigenaar is van Club 7. Ik wil die club en ik wil heersen over heel Chicago. Vandaag ben ik echter in een milde bui, dus ik heb je geen haar gekrenkt. Maar ik geef je een eenmalige waarschuwing om vanaf nu bij Mykhail uit de buurt te blijven. Die jongen mag dan stom genoeg zijn om niet in de gaten te hebben wanneer hij wordt gebruikt, maar ik niet.'

Waar heeft hij het in godsnaam over? Deze man is paranoïde. Ik gebruik Mykhail helemaal niet.

Yakivs neusvleugels trillen en plots neemt hij mijn haren in zijn vuist. Hij laat de loop van zijn wapen over mijn wang gaan. 'Als ik jou was, zou ik die arrogante grijns maar van mijn gezicht halen.'

Ik slik mijn angst weg en doe een poging mijn uitdrukking aan te passen.

'Haal Mykhail,' beveelt Yakiv een van zijn mannen, die een andere ruimte in verdwijnt en met Mykhail terugkomt.

'O mijn God, Yakiv! Wat is hier aan de hand?' blaft Mykhail als hij me vastgebonden op de stoel ziet zitten. 'Rosalia, is alles goed met je?' Hij komt mijn kant op, maar wordt tegengehouden door de bewaker.

Noemt hij zijn vader Yakiv?

Snel knik ik.

Kalm draait Yakiv zich om en, uit het niets, slaat hij Mykhail hard in zijn gezicht. 'Ik zou het op prijs stellen als je me gehoorzaamt als ik je opdracht te komen en ik niet een van mijn bewakers mijn eigen zoon voor me moet laten zoeken!'

Mykhail negeert zijn woorden en strekt zijn kaak, niet op het minst onder de indruk van zijn vaders uitbarsting. 'Wat moet je met haar?'

Yakiv knarst zijn tanden en gebaart verhit met zijn pistool naar me. 'Haar? Is zij het enige waar je om geeft? Je maakt me te schande sinds de dag dat je werd geboren, maar nu heb je jezelf echt overtroffen door samen te spannen met mijn vijand!'

'Dat doe ik helemaal niet,' protesteert Mykhail terwijl hij zich probeert los te wrikken uit de greep van de bewaker.

'Lieg niet!' Yakiv geeft hem nog een klap in zijn gezicht.

Ik krimp ineen. Ik heb nooit geweten hoe streng en gewelddadig Mykhails thuissituatie was.

'Gisteravond was je met haar. Mijn bewaker heeft je gevolgd,' meldt Yakiv woedend.

'Dus heb je haar maar gewoon gevangengenomen?' roept Mykhail vol ongeloof. 'Ze heeft niets te maken met de zaken van haar familie. Dat heb ik je al gezegd.'

'Je bent stom als je dat gelooft.' Yakivs blik verschuift ineens naar de derde bewaker die aan zijn linkerkant staat. 'En ik heb haar niet opgepakt. Dat heeft hij gedaan!' Hij brengt zijn hand met het pistool omhoog, haalt twee keer de trekker over en schiet zijn eigen bewaker in zijn borst.

Terwijl de anderen niet eens met hun ogen knipperen, hap ik naar adem en pers mijn lippen in uiterste paniek op elkaar. Na eenentwintig jaar geleefd te hebben met een vader die in de maffia zit, zie ik nu uit eerste hand hoe meedogenloos deze wereld is. Hoe makkelijk ze mensenlevens nemen. Het maakt me bang tot op het bot.

Alsof er niets is gebeurd, gaat Yakiv verder tegen Mykhail. ‘Mijn mannetje had Camilla bij me moeten brengen, maar dit geeft me wel de kans om mijn probleem met jou op te lossen. Blijf je bij Rosalia uit de buurt? Zo ja, dan laat ik haar gaan. Zoals je ziet,’ smalend gebaart hij met zijn pistool naar me, ‘heb ik haar met geen vinger aangeraakt. Maar dat ga ik wel doen als jij dwars blijft liggen.’

‘Ik beloof dat ik bij haar uit de buurt blijf,’ zegt hij plechtig.

‘Als ik je ooit weer samen met haar zie, doe ik haar ongenadig pijn, Mykhail. En dan is het *jouw* schuld,’ benadrukt hij boosaardig.

‘Ja, oké,’ stemt Mykhail in. ‘Laat haar nu gewoon gaan.’ Hij staakt zijn bewegingen en kijkt naar de bewaker, in afwachting tot hij wordt losgelaten.

De bewaker kijkt naar Yakiv voor zijn bevel. ‘Neem Mykhail mee terug naar boven. We vertrekken samen na de ontmoeting.’

‘Hoe weet ik dat je haar geen pijn zult doen?’ vraagt Mykhail zijn vader.

‘Je zult me gewoon moeten vertrouwen,’ meldt hij en wijst met zijn wapen naar het plafond. ‘Haal hem hier weg.’

Hardhandig duwt de bewaker Mykhail om een rek met boeken heen, uit mijn zicht.

Ik slik nerveus en blijf stokstijf zitten als Yakivs telefoon overgaat. ‘O, het is Fallon. Gedurende de tien minuten dat ik in staat was Club 7 binnen te dringen, gaf ik haar mijn kaartje en zei haar me te bellen als ze het had ontdekt. Ik neem aan dat ze tot het beseft is gekomen dat je bent verdwenen.’

Fallon? Blijkbaar heeft Yakiv ook haar hierbij betrokken.

Hij neemt de oproep aan. ‘Fallon,’ zegt hij terwijl hij mijn blik vasthoudt en hem op de speaker zet.

‘Medlov, volgens mij heb je iets wat ons toebehoort?’ begint Fallon. Ze klinkt gespannen.

‘Heel slim, Fallon,’ antwoordt hij.

‘Waar is Rosalia?’

‘Ze is veilig bij mij,’ verzekert Medlov haar.

‘Ik wil Rosalia spreken,’ zegt Fallon vastberaden.

‘Zeg *hoi*,’ zegt hij tegen me en hij duwt de telefoon tegen mijn mond.

‘Hallo...’ Ik probeer zo normaal mogelijk te klinken, maar faal daar jammerlijk in.

‘Rosalia, is alles goed met je? Heeft hij je iets aangedaan?’ vraagt Fallon snel.

‘I-ik ben in orde,’ probeer ik haar gerust te stellen.

‘Dat is genoeg,’ zegt Medlov tegen me.

‘Wat wil je?’ hoor ik Fallon duidelijk vragen.

‘Mijn mannen hebben gefaald bij hun missie, dus ik wil Rosalia aan jullie teruggeven. Maar ik kom alleen naar een ontmoeting als jij erbij bent, Fallon.’

‘Waarom ik?’

‘Omdat ik wil dat de enige die zijn verstand gebruikt erbij is om de mannen onder controle te houden,’ laat hij weten. ‘Om mijn goede wil te tonen, geef ik Rosalia aan je terug. Middernacht. Wicker Park. Ik stuur het adres naar deze telefoon.’ Hij beëindigt het gesprek en zonder een woord te zeggen, beent hij weg.

Ontsteld door deze tiran van een man, verzink ik in mijn eigen gedachten tot ik voetstappen hoor naderen. Ik houd mijn adem in, maar slaak een zucht van opluchting als Mykhail verschijnt.

‘Rosalia, alles goed met je?’

‘Ja. En met jou?’

‘Met mij ook.’ Hij checkt de knopen van het touw waarmee ik ben vastgebonden en ik zie dat er zich een paars-kleurige blauwe plek op zijn wang vormt.

Verdriet en medeleven komen in me op. 'Hoe vaak slaat hij je, Mykhail?'

Zijn beweging verstilt en met vochtige ogen kijkt hij naar me op. 'Vaak genoeg.'

'O, Mykhail. Waarom noem je hem *Yakiv*?'

'Ik mag hem geen *vader* noemen.'

Wat? 'Hij is gestoord. Je moet zorgen dat je bij hem wegkomt.'

'Ik kan nergens heen, Rosalia. En ik kan mijn broertje niet achterlaten. Hij is nog maar drie.'

'Slaat *Yakiv* hem ook?' vraag ik verafschuwd.

'Dat denk ik wel. Adam is de laatste paar maanden heel erg veranderd.'

We worden onderbroken door voetstappen. 'Ga hier weg, Mykhail,' smeed ik hem. 'Vlucht voor *Yakiv*. Ik red me wel. Je vader heeft al een ontmoeting geregeld.'

'Ik heb je toch gezegd dat ik mijn broertje niet in de steek kan laten.'

Na waar ik net getuige van ben geweest, kan ik niet niets doen; dat staat mijn hart niet toe. 'Zorg dan dat je mijn roodleren tasje vindt. Ik had het bij me. Er zitten twee identieke sleutelbossen in, van mijn gastenverblijf. Neem er daar één van en kom naar me toe zodra je de kans hebt om te vertrekken, oké?'

Hij lijkt niet overtuigd te zijn, maar zegt: 'Oké. Wees voorzichtig, Rosalia. En zeg tegen niemand wat je van me weet. Vertrouw niemand.' Dan maakt hij zich uit de voeten.

'Oké. Jij ook voorzichtig doen,' fluister ik hem hard achterna vlak voordat er een bewaker de hoek om komt.

Hij maakt me los en leidt me om een boekenkast heen naar een roltrap. We gaan omhoog, zijn pistool in mijn rug gedrukt, en *Yakiv* zwaait het hengsel van mijn tas om mijn nek als we bovenaan de trap komen.

Godzijdank staan Adriano, Luca en Fallon bij de ingang

van de boekwinkel op me te wachten. Adriano kantelt zijn hoofd opzij en ik knik dat ik in orde ben.

Zodra de bewaker mijn arm loslaat, haast ik me naar voren, maar ik word door Yakiv tegengehouden. ‘Wacht. Rosalia mankeert niets. Je kunt haar mee naar huis nemen, maar ik wil een ontmoeting met jou en Luca met betrekking tot de seksclub. Een echte ontmoeting. Neem je Consigliere mee, als je dat wilt.’

‘Prima, neem contact op met mijn Consigliere voor een afspraak op mijn terrein. Geef me dan *nu* Rosalia,’ beveelt Adriano en Yakiv stapt opzij.

Snel ren ik naar mijn familie. Adriano slaat zijn arm om mijn schouder en leidt me naar buiten. Stemmen van tientallen verklede mensen die Halloween vieren komen op me af in de afgesloten buurt van Wicker Park, dat slechts tien minuten bij de Loop vandaan ligt. De avondlucht is kil, maar ik heb het zo warm dat het zweet langs mijn nek druppelt.

‘Alles in orde met je, Rosalia?’ vraagt Adriano. Hij laat me los als Fallon troostend mijn hand beetpakt.

‘Hij heeft me geen pijn gedaan. Het was alleen eng.’

‘Dat ging makkelijk,’ merkt Fallon op en ze stopt haar mahoniebruine lokken achter haar oor als we ons naar Adriano’s zilverkleurige cabrio haasten, die langs het trottoir geparkeerd staat. Luca en Adriano scannen ondertussen non-stop de omgeving.

‘Dat ging inderdaad te makkelijk,’ bevestigt Adriano.

Ik kijk in mijn tas en zie dat er een sleutelbos mist. Gelukkig heeft Mykhail gedaan wat ik hem vroeg. Ik kan niet leven met het idee dat hij en zijn kleine broertje worden mishandeld. Ik heb nog nooit zo’n wreedheid in iemands ogen gezien als in de priemende groene ogen van Yakiv.

Ineens sprint Adriano naar zijn auto en Luca, Fallon en ik vliegen erachteraan als we Logan naar hem toe zien rennen. Dan beukt Adriano hem tegen de zijkant van zijn auto.

‘Waar is ze verdomme?’ gromt hij als meer mannen zich om hem heen verzamelen. Hij laat Logan los, nog steeds buiten zinnen maar nu lijkt het meer gericht te zijn op al zijn mannen om hem heen. Alleen als het met Cam te maken heeft wordt hij zo woedend.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik in paniek aan Fallon terwijl ze me aan mijn schouders tegenhoudt. Ze is afgeleid doordat Luca iets tegen haar zegt, maar ik kan niet horen wat en mijn hersenen kunnen de chaos die om ons heen ontstaat nauwelijks bijbenen.

Adriano blaft woedend bevelen in het rond als mijn vader zich ook bij ons voegt. Hij neemt me van top tot teen in zich op. ‘Rosalia, ben je ongedeerd?’

‘Ja, ik mankeer niets,’ antwoord ik als hij me in zijn armen trekt. ‘Pap, wat is er allemaal aan de hand?’

‘Cam is weg. Ze zou in Adriano’s auto op ons wachten, maar we zijn haar allemaal uit het oog verloren. Ga met Fallon mee.’ Hij duwt me praktisch haar kant op voordat ik nog meer vragen op hem kan afvuren.

Plots vangt Logan mijn blik. ‘Alles oké?’ mimet hij.

Ik frons en knik terwijl ik samen met Fallon in een auto wordt geschoven, verbijsterd en sprakeloos.

Wat heeft er zich allemaal om me heen afgespeeld terwijl ik al die tijd totaal onwetend mijn leven leidde?

* * *

IK WORD OPGEDRAGEN om gedurende bijna anderhalve dag bij Fallon te blijven zodat ik kan verwerken wat er is gebeurd, maar aangezien ik lichamelijk niets mankeer, hebben mijn ongebreidelde emoties vooral betrekking op anderen die belangrijk voor me zijn. Sterker nog, het feit dat ik ben gekidnapt, dringt niet eens tot me door doordat ik me ontzettende zorgen om Cam maak en niet

eens kan checken of Mykhail bij mijn gastenverblijf is verschenen.

Mijn vader heeft mijn moeder niets verteld over de kidnapping, dus wil ik nog niet naar huis. Als ze erachter komt, gaat dat een gigantische woordenwisseling tussen hen veroorzaken. Maar mijn vader houdt mij verder ook buiten alles wat met maffiazaken te maken heeft en reageert niet op mijn telefoontjes of berichtjes. Tenminste, dat is het geval tot me wordt verteld dat ik naar de Intensive Care van het Northwestern Memorial Hospital moet komen.

Onmiddellijk verlaat ik het penthouse en zie dat er bij de hoofdingang van het gebouw een bewaker op me staat te wachten om me erheen te rijden.

Twintig minuten later storm ik de wachtkamer binnen, waarop Adriano en mijn vader uit hun stoelen opspringen.

‘Wat is er gebeurd?’ wil ik direct weten.

Mijn vader schenkt me een medelevende blik, maar in plaats van me in het ongewisse te laten, brengt hij me op de hoogte aangezien ik nu toch al betrokken ben. ‘Yakiv wilde Cam, omdat hij wraak op Adriano wil nemen. Hij wil Club 7 en hij weet dat Cam Adriano’s zwakke plek is. Dus toen Yakiv jou teruggaf, heeft hij Cam uit Adriano’s auto laten ontvoeren en hield hij haar in zijn huis gevangen. Adriano en de mannen zijn erheen gegaan om haar te redden en het werd een grote puinzooi. Er zijn bommen ontploft en Cam heeft een hoofdwond en interne verwondingen opgelopen.’

Ik sla mijn hand voor mijn mond.

‘Er is nog meer, Rosalia,’ voegt mijn vader eraan toe. ‘Cam is niet bijgekomen. Ze ligt in coma.’

Mijn blik verschuift naar Adriano, die bloeddoorlopen ogen heeft, donkere kringen eronder die zijn emotionele kwelling verraden.

‘Kan ik naar haar toe?’ vraag ik hem en hij leidt me door de steriele gang naar haar privékamer.

Cam is geëntubeerd, ligt aangesloten aan verschillende apparaten en heeft een wit verband om haar hoofd. Op haar gezicht heeft ze meerdere kneuzingen. Ik kan wel janken, maar in plaats daarvan bid ik tot God dat ze geen pijn hoeft te lijden.

Adriano haalt diep adem. 'Rosalia, ik moet je nog iets vertellen,' zegt hij dan.

Met mijn vader naast me draai ik mijn gezicht naar hem.

'Cam is zwanger.'

'Wat? Hoe dan?' flap ik eruit voordat ik mijn hoofd schud en me in stilte verontschuldigt voor mijn stomme commentaar. 'Ik bedoel, hoe ver is ze? En gaat het goedkomen met de baby als Cam in coma ligt?'

'Een paar weken. En ja, de baby kan zich in principe gezond ontwikkelen mits Cam zorgvuldig in de gaten wordt gehouden,' antwoordt hij.

Ik veeg met mijn handpalm over mijn voorhoofd vanwege de enorme angst die deze hele situatie bij me oproept. 'Eh, gefeliciteerd.' Ik sla mijn armen om zijn nek en hij beantwoordt mijn omhelzing met een arm. 'Het spijt me. Ik ben blij voor jullie tweeën, maar ik ben ook verdrietig.'

'Dat begrijp ik,' verzekert hij me terwijl hij naar mijn zus staart alsof ze de enige in de wereld is die hij nodig heeft.

Zij en Adriano hebben een enorm hechte band en daar ben ik jaloers op. Als hij naar haar kijkt, lijkt het alsof hij veel meer ziet dan dat wij allemaal zien. Het is ware liefde. Dat moet wel. Dit is het soort liefde dat ik ook wil.

'Ik geef je wat tijd alleen met Cam. Praat tegen haar. De dokter zegt dat dat goed voor haar is.'

'Oké, zal ik doen,' beloof ik voordat hij en mijn vader de kamer verlaten.

Ik laat me op een stoel naast haar bed zakken en neem haar hand in mijn beide handen terwijl er een onverbidde-lijke golf van hartzeer door me heen trekt.

Toch zorg ik ervoor dat mijn toon opgewekt klinkt. 'Cam, ik word tante. Je weet dat ik gek op kinderen ben, dus ik ga mijn neefje of nichtje ongenadig verwennen.'

Ik klamp me vast aan het enige positieve nieuws dat we hebben en smeeek God ervoor te zorgen dat Cam en de baby het zullen redden.

HOOFDSTUK 4

LOGAN

Na een helse nacht waarin we Cam bij Yakivs landgoed in Ukrainian Village hebben weggehaald, kom ik zonder een fatsoenlijke nacht geslapen te hebben bij het ziekenhuis aan. Ik slaap toch al nooit veel uren per nacht en op dit moment ben ik veel te opgefokt om stil te kunnen zitten.

Het was een fucking tragische missie, maar ik heb het syndicaat zo goed als ik kon geholpen door Yakivs beveiligingssysteem te hacken en hen van verdovingsgeweren en munitie te voorzien. Daardoor konden we Yakivs bewakers overmeesteren en zijn herenhuis overnemen. Helaas kwam Cam midden in de vuurlinie terecht, precies wat we nou juist wilden voorkomen.

Maar, zonder mijn hulp zou het nog een veel grotere puinzooi zijn geworden. Nu heeft het syndicaat in ieder geval heel wat Oekraïense maffialeden ofwel opgepakt ofwel omgebracht. De Oekraïners zijn een oorlog gestart door Club 7 binnen te vallen, Rosa te kidnappen en vervolgens Cam te kidnappen. Ik merk dat Adriano hunkert naar wraak. Hij is geen man om mee te sollen en zijn toewijding aan zijn

vriendin - die ook nog een Capo in deze organisatie is - en zijn familie, zorgen er alleen maar voor dat ik des te meer respect voor hem heb. Hij beschouwt niets als vanzelfsprekend en beschermt degenen waarvan hij houdt met een meedogenloos gezag.

Voor mij is nu echter het voornaamste doel om een lidmaatschap binnen deze maffia te bewerkstelligen. Een medewerker is vervangbaar en weet ik, tot ik de eed heb afgelegd, niet zeker welke richting mijn leven op gaat en op welke positie ze me zullen zetten. Maar wanneer het zover is, verwacht ik veel meer geld te gaan verdienen, aangezien ik enorme risico's neem door tegen de CIA in te werken en hun uitrusting achterover te drukken. Bovendien heb ik meer middelen nodig voor mijn en Nana's veiligheid.

Na mijn inzet gisteravond liet Adriano weten dat hij mijn lidmaatschap zou accepteren. Dat is geweldig nieuws voor me, aangezien hij de baas is en zijn stem doorslaggevend is.

Als ik voorbij de wachtkamer loop, zie ik Adriano, Luca en James daar zitten. Precies de drie mannen met de hoogste rangen waarnaar ik op zoek was.

'Heren,' begroet ik hen en vraag dan aan Adriano: 'Hoe gaat het met Cam?'

'Ze is stabiel.' Hij zucht en vermoedid strijkt hij met beide handen zijn warrige, zwarte haren achterover. 'Heb je Yakiv?'

'Nee,' antwoord ik. 'We zijn naar hem op zoek.'

Hij springt overeind. 'Ik wil hem hebben, Wade. Levend!'

'Het heeft mijn hoogste prioriteit,' kalmere ik hem in de wetenschap dat zijn emoties op dit moment de overhand krijgen. 'Ik zal contact met Henry opnemen om te horen wat hij heeft ontdekt.'

'Doe het nu meteen,' draagt Luca me op.

Ik vraag me af of ze me nog steeds niet vertrouwen, dus ik doe wat me is gezegd en bel Henry, de techneut van het syndicaat en de meest intelligente kerel die ik ken. Hij heeft